

הצ'עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

ערב ראש השנה ה'תשע"ח, 20.09.17, גיליון מס' 19

שלום קהילה יקרה,

שנת תשע"ח בפתח. שנה חדשה, מלאה התחדשות והתרגשות.

השתדלנו בגיליון זה, בין היתר, לעסוק בסיכומים, במחשבות תשובה ובחשבון נפש.

במדור "נקודה למחשבה" משתף אותנו **הרב ורדי** במחשבותיו לאחר ביקורו באומן בערב ראש השנה שעברה. **כנה שכטר** מתמקדת בתשובה הטבעית הגופנית, ובמדור "ביקורת תרבות" אנו מציגים את ספרה של נועה ירון דיין - "שירה גאולה" - העוסק בדור שני לבעלי תשובה. במדור "המגרה" - שם חדש למדור ישן - אנו מביאים שירים מתוצרת מקומית ברוח הימים הנוראים של **הרב ורדי, צחי כהן ושגית זליגר**.

במדור "בית אבי" מספרת לנו **אפרת כהן-מוריס** אודות סבתה, **רחל כהן ז"ל**, אמו של **אבי כהן**, שהלכה לעולמה השנה.

במדור "הזרקור" משתף אותנו **איל לוי** בסיפורים מרתקים מעבודתו כשוטר מז"פ - זהירות, לא לבעלי לב חלש...

עם סיומה של שנת ה'תשע"ז, ההנהלה ורכזי הקהילה עוסקים בסיכומים. ביקשנו גם **מיונית לוריא** לסכם לנו את פעילויות שנת בר המצווה שאורגנו על ידי ההורים במשך השנה, **ותמר יסלזון**, עם יציאתה לשירות לאומי, מעלה את ערך החינוך לנתינה, אותו סופג הנוער כאן, בראש צורים. עם סיום החופש הגדול, מתפנה **אסנת ניר**, לסכם לנו את הקיץ ודרכי ההתמודדות עם ימי החופש הרבים והארוכים. ובמדור בני עקיבא, אנו פוגשים את הקומונרית החדשה, **שירה ספוקויני** ואת צוות המדריכים המתחדש.

במדור "אהבתי" אנו משתפים פוסט של **שריתי סקויאר** ובמדור "לכל סיר יש סיפור" נחשף המתכון לעוגת השמרים המפורסמת של **חנה דרורי**.

בחוק הדתיים השלובים משתתפות הפעם משפחות **אביטל ודיטור (ידין ונעמה)**. זאת ועוד במדורנו הקבועים.

כתמיד, נשמח לשמוע את תגובותיכם בשבילים או במייל yarchon@r-tzurim.co.il.

שנה טובה, כתיבה וחתימה טובה לכל בית ראש צורים!

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, אביבית אהרונוף, רחלי אבלמן, איילת שטרן, טל נוימן,

יעקב דרורי-רנבאום ונעמה דיטור.

שיר תשרי

מילים: רחל שפירא
לחן: דני עמיהוד

השמיים משתנים
לעיני החקלאים
השכנים מתכוננים
לימים הנוראים

מישהו חושב עליך
ורושם את מעשיך
בוא הביתה במהרה
עם הרוח הקרירה
בוא הביתה במהרה
עם הרוח הקרירה

מנדרינות מבשילות
בפרדס במועדן
המורות משתעלות
והולכות לישון מוקדם.

כבר ראיתי נחליאלי
ואולי זה רק נדמה לי
עוד חמסין נשבר אתמול
תם החופש הגדול
עוד חמסין נשבר אתמול
גם החופש הגדול

מה יקרה ומה יחלוף?
שואלים הכתבים,
כשלאורך כביש החוף
מתייצבים החצבים

מה בעיתוני הערב
מבשרת הכותרת?
בוא הביתה במהרה
עם הרוח הקרירה
בוא הביתה במהרה
עם הרוח הקרירה

אומן וברסלב

והמקום תוסס ופעיל כל השנה. אנשים גרים שם דרך קבע. צעירים רבים שנפלטו ממסגרות החינוך החרדיים עברו לגור דרך קבע באומן, בפי אני"ש הם נקראים "פצועי הנחל". ומסעות רוחניים לאומן מתרחשים בכל עונות השנה. רוב האנשים המגיעים לשם לא יודעים ממש לקרוא ולהבין את כתבי רבי נחמן. בוודאי לא לנתח אותם לעומק. רבי נחמן באישיותו ובכתביו שלו נתן מקום של הכלה לסוגים שונים של אנשים מיראי שמים ועד לפושעים. זוהי תופעה מעוררת מחשבה על דת ואמונה וקיטש ורוחניות, סגירות והכלה. על גבוה ונמוך המעורבבים יחד, על גבולות ופריצת גבולות, על קווי התפר שבין שמרנות לחופש ופתיחות, ועל השאלה הגדולה כיצד יכולה הדת ושהיא מטבעה שמרנית, להתחדש ולהישאר רלוונטית.

בשנה שעברה הייתי באומן עד ערב ראש השנה. מי שלא היה שם יתקשה להבין את התופעה. זו מציאות אחרת. אנשים שם על תדר אחר. תופעה מורכבת מאוד. קשה להחליט באופן שיפוטי, יש שם תערובת של כל מיני דברים, טובים ופחות טובים. האם אופיום להמונים או אש רוחנית גדולה שמבעירה את הלבבות. התמונה מאוד צבעונית ומורכבת. החידה הגדולה היא כיצד רבי נחמן אחרי 200 שנה תופס מקום כל כך מרכזי בעולם היהודי. המשיכה והסקרנות כלפי האיש שלא השאיר יורש וממשיך. המגנט הגדול של תנועת בעלי התשובה. במה רבי נחמן דווקא מתאים לתקופה שלנו? להתעוררות לעסוק בתורתו, גם בתרבות וגם באקדמיה. וקברו בעיר אומן, יותר מכל קבר צדיק אחר, הפך להיות טריטוריה יהודית, כמו שלוחה של ארץ ישראל. יהודים קונים שם נדל"ן בכסף מלא.

ברוך דסברג (גינג'י) הי"ד

נהרג ביי"א בתשרי תשל"ד.
גינג'י היה חבר קיבוץ ראש צורים ונפל בהיותו מפקד מעוז אורקל שליד תעלת סואץ במלחמת יום הכיפורים.
השאיר אחריו אישה - אירית

וילדה - ענבל. בן 25 בנופלו.

אופיו של ברוך תאם את צבע שעריו. סוער היה כשערו האדמוני. הוא שנא את השקר ואת הצביעות, ולחם למען האמת ללא פשרות.
בקיבוץ הצעיר מילא גינג'י תפקידים שונים. בין היתר, עבד בפלחה, ולאחר מכן אקונום במטבח.
לזכרו תרמה המשפחה ספר תורה שנתקבל מהקהילה בעיר הילורסום שבהולנד לבית הכנסת בראש צורים.

יהונתן (יוני) רוזנמן הי"ד

נהרג ביי"ד בתשרי תשל"ד.
יוני היה חבר גרעין נח"ל בראש צורים והיה חייל מאומץ אצל משפחת דרורי.

יוני העריץ את החיים בטבע, רחוק מהציוויליזציה ומשאונה,

"היא המקפחת את אושרו של אדם ומגמדת

את קומתו", אמר.

כאיש גרעין, רצה להגשים את רעיון החלוציות, שפיעם בו מאז ילדותו.

נפל ברמת הגולן במלחמת יום הכיפורים בשלב השירות הצבאי. בן 21 בנופלו.

לזכרו הוקם מושב יונתן ברמת הגולן.

קהילה יקרה,

ידוע לנו שחברים מהקהילה נפגעו מאתנו במשך השנה. אם בחוסר סיקור לאירוע חשוב, אם בפרסום לא מדויק או שגוי, ואם בפספוס קרדיט למי שמגיע או בנתינת קרדיט למי שלא מעוניין בכך.

על כל אלה אנו מבקשים להתנצל.

אנו פועלים רק מכוונות טובות ומשתדלים לכבד מאוד את הכותבים והקוראים, ובכל זאת, גם כשמאוד רוצים, קורות טעויות, ואנו מצירים על כך מאוד.

בהזדמנות זו אנו גם רוצים לשוב ולבקש, אם יש משהו שחשוב שיופיע בעלון, אנא שתפו אותנו. אל תשאירו לנו את כובד המעמסה לנחש מה חשוב למי, ומי עלול להיפגע.

שנה טובה וגמר חתימה טובה!

צוות עלי צורים.

מסולחן ההנהלה

דני סוסנוביץ

וועדות היישוב

כידוע, וועדת חינוך סיימה את הקדנציה שלה ויש צורך למלא את השורות. אני קורא לכל מי שהנושא קרוב לליבו ורוצה לתרום תרומה משמעותית ליישוב לבוא ולהצטרף.

צוות היובל

צוות היובל הוקם והתחיל בתהליך החשיבה והבנייה של שנת היובל. כל מי שיש לו רעיונות ו/או מעוניין לתרום לנושא מוזמן ליצור קשר עם **יהודה שפירא** או **האורי ניסן** ולשתף אותם ברעיונות. יש מגוון תכניות ורעיונות אפשריים למימוש, ובחודשים הקרובים הצוות יתחיל להתמקד, לבנות תכנית עבודה, תכנית תקציבית וכו'.

תהליך הבנייה

מתחם 1 (הקרוואנים), מתחם 2 (המשק הישן), כביש הגישה ליד אולם הספורט והפעוטונים: בימים אלו הסתיים המכרז, והקבלן הזוכה יוכרז בקרוב. בשאיפה להתחיל את הבנייה במהירות האפשרית לאחר החגים (תלוי בהוצאת היתר בנייה מהמועצה).
מתחם 3 (מתחם בית הספר): תהליך בדיקת בעלות הקרקע הושלם, וכרגע האדריכל עובד על העמדת הבתים ותכנית פיתוח על מנת להגיש את שינוי התב"ע המבוקש. נמשיך לעדכן בהתפתחויות כשהיו.

ברצוני להודות לכל הוועדות השונות שפועלות ביישוב (לצער, לא אוכל להזכיר בשמות את כולם), שלעיתים נדמה שבלעדיהם לא היה קורה פה כלום, ובמיוחד לשתי וועדות שהנוכחות שלהם הייתה מורגשת ביותר בשנתיים האחרונות: **וועדת תרבות** ששוברת שיאים בכל אירוע מאורגן היטב שפעם אחת מחזיר אותנו לפשטות ולנוסטלגיה, ופעם אחרת לוקח אותנו קדימה בגיבוש וביצירתיות. **וועדת חינוך** שעמלה ושקדה המון בכל השנה, ובייחוד לקראת הקיץ, שהיה מלא וגדוש בפעילויות (אפילו באוגוסט לא פסק זרם הפעילויות לילדים), הדבר הורגש היטב ע"י כולם, וכולנו אסירי תודה לפעילות הרבה והמושקעת שנעשתה על ידם.

תודה **לאשבל עם שלם** שלקח את כיסא רכז הנוער, ומיד נכנס למלא ולארגן את הקיץ בפעילויות רבות, תוך השקעה מרובה בימים ובלילות. השקעתך ניכרת, מורגשת ומוערכת על ידי בני הנוער והיישוב כולו.

תודה **לצוות עלי צורים** על הפקת העלון החודשי המושקע. כל עלון "נולד" מתוך עבודה רבה והשקעה של שעות: איסוף חומרים, כתיבה, עריכה, עיצוב, הדפסה, משלוח ועוד. העלון כבר הפך לעוגן חשוב, פותח פתח לדיונים חשובים, היכרות עומק עם תושבי היישוב ומעניין כל פעם מחדש.

בית ספר אורות עציון

בית הספר "אורות עציון בנות" כבר עזב את היישוב ועבר למתחם ליד נווה דניאל. בית הספר "אורות עציון בנים" צפוי לעזוב בתוך מספר חודשים. הנהלת היישוב יושבת ומתאמת עם המועצה את עזיבת בתי הספר וטיפול בשטח לאחר עזיבתם.

המרחב הציבורי ביישוב

ההנהלה שמה דגש השנה על טיפוח המרחב הציבורי ביישוב. בתהליך זה יש דברים שניכרים לעין מיידית, ויש דברים שדורשים טיפול ארוך טווח שנראה לעין בטווח הרחוק בלבד. השקענו השנה יותר בגינון הציבורי, חידוש סימוני החניות ביישוב, מספור הבתים, הקמת גן כושר בקצה רחוב האודם, תחילת טיפול בתאורה בנקודות מסוימות, ולאחרונה נשתלו שיחי בוגנוויליות בין הרפת לבתים שאמורים להוות גם חיץ אסתטי וגם הגנה מפני הזבובים.

סליחה

אני קורא לכולם לעזור ולשמור על המרחב הציבורי, לטפח אותו, לשמור עליו נקי וכן לתת הערות ורעיונות לשיפור. הדבר כולל אסתטיקה ואכפתיות של המרחב הפרטי שגובל במרחב הציבורי, שיקום שטח ציבורי לאחר פרויקט בנייה פרטי ועוד.

בשם חברי ההנהלה ברצוני לבקש סליחה מכל מי שנפגע מפעולותינו או מהתייחסותנו בשנה האחרונה. לעיתים בעשייה ציבורית לא ניתן להתחמק מקבלת החלטות קשות, שלעיתים באה על חשבון הפרט, אך לעולם אין ולא הייתה כוונה לפגוע אישית או להתייחס באופן קריר למענה של הפרט. אנו מתנצלים אם מישהו (הרגיש) נפגע מהחלטותינו או מיחס אדיש. נמשיך ונשתדל ככל האפשר להימנע מפגיעה אישית כלשהיא.

בברכת שנה טובה, ההנהלה המשותפת

קהילת ראש צורים מברכת את התינוקות החדשים שהצטרפו אלינו השנה

רזיה ברנשטיין,	אורן ויסמן (הדס ויובל),	אביעד רואש,
מיטב קסנר,	ארבל וייסמן (הדס ויובל),	שקד הקר,
גפן אפשטיין,	רותם קינן,	דגן איתם (שלהבת ועמיצור),
יערה קרנץ,	אלומה רוזנבלוט,	חושן שבט (איילת יהודית
בארי גן-צבי,	מאיה מאך,	ואריאל),
מעין ריבקין,	ניתאי פיינגאלד (מלי ושמעון),	ייטב שכטר (אבישג וישי),
הילה נתיב,	אביב שרלו,	דרור שבות,
ניצן שרמן,	אביה קבדה,	רועי ראם,
איתמר לוי (רוויה ובני),	טל תירוש,	רתם שמשוני,
עידו דה-לאון,	יסמין בן אבו,	גליה ליבי ביינהורן,
יואב ברקאי,	מיקה אסייג,	ו - ? ברוש.
הדס לנגר,	רני קלצקי,	

סבתא רחל האהובה

ומלוכדת מאד, ולכן בילדותה דיברה סבתא בעיקר בשפה הגרמנית. בנות הקהילה למדו בסניף החיפאי של רשת "בית יעקב". לא הרבה ידוע לי על השלב הזה בחייה, שכן, למרות שסבתא אהבה מאד לספר סיפורים מהעבר, רוב הסיפורים עסקו בחייה הבוגרים, בעשייה החינוכית שלה ושל סבא ז"ל לאורך השנים, ובמסעותיהם בעולם. בדיעבד, נותרתי סקרנית לגבי חוויותיה מהתקופה הזו. הסיפור הראשון שאני זוכרת

והרשים אותי היטב הוא לגבי החתונה של סבתא וסבא. כל אנשי הקהילה רצו מאד להיות מוזמנים לחתונה הזו, שהתקיימה בתקופה המוכרת לנו בשם תקופת הצנע. זאת, מפני שידעו שבחתונה של ביתו של הקצב הקהילתי תוגש, ככל הנראה, מנה בשרית אמיתית... סבא וסבתא התחתנו כשסבתא בת ה- 21 סיימה את לימודיה בסמינר למורות בגבעת וושינגטון. סבא היה אז חייל בקבע. בשלב זה התחילה סבתא ללמד בבית ספר יסודי בכיתות אלף ובית. הייתה זו תחילתה של קריירה ועשייה חינוכית ארוכת שנים, בארץ ובעולם. לאורך כל שנותיה כמורה, חינכה סבתא תלמידים בשנותיהם הראשונות בבית הספר. והיא הייתה מורה שזוכרים! עד כמה זוכרים? ובכן, התברר לי שלטווח ארוך. כשבתגובה לפוסט הפייסבוק המצוטט כאן למעלה כתבה לי חברה וירטואלית יקרה, אישה בשנות ה- 40 לחייה, שהיא מזהה בתצלום שצורף אליו את רחל, המורה האהובה מכיתות אלף ובית, ובכלל לא ידעה שהיא סבתא שלי... כמה שנים קודם לכן, במהלך החתונה של יוסי ושלי, זיהה דודו של יוסי את סבתא בהתרגשות רבה כמי שחינכה אותו בבית הספר היסודי ביוהנסבורג, דרום אפריקה. מסקרן לדעת מה עוד נפגוש לאורך השנים. למעשה, כמעט הכל אפשרי, שכן סבא וסבתא הקדישו ממיטב שנותיהם לשליחות חינוכית-יהודית על פני שלוש יבשות. ובנוסף לעשייה מבורכת כאן בארץ, העמידו תלמידים גם בדרום אפריקה, ארצות הברית ואוסטרליה. דבר שכרוך היה בהקרבה לא מועטה עבורם ועבור ארבעת ילדיהם. יתכן שמתוך העשייה הזו

סבתא רחל האהובה, אמו של אבי, נפטרה השנה, ו' בשבט תשע"ז. כמה שעות אחרי הלוויה, נכנסתי לפייסבוק במטרה לעדכן את הקרובות שלי בסיבה לחוסר הזמינות שלי ביממה שקדמה לה. ואלו המילים שפרצו מהמקלדת-

"כשהייתי בת חמש או שש, לימדה אותי סבתא שיטה בדוקה לזכור בת כמה היא. היא נולדה בשנת ת"ש, אני

בשנת תש"נ- חמישים שנה אחריה, בדיוק של ימים. כל מה שאני צריכה, הוא להוסיף לפני הגיל שלי (שהיה אז בספרה אחת), את הספרה חמש. כך תמיד אדע. ביום חמישי האחרון, הספירה הזו נקטעה. באוקטובר הבא, ספרת האחדות של הגיל שלי תשתנה לשמונה. ספרת האחדות של סבתא תישאר שבע. לתמיד. כל כך לא הגיוני, בשביל אישה מלאת מרץ ותכניות כמוך, סבתא. אצילית ובעלת עוצמה שקטה היית בחייך. אצילית ושקטה גם הדרך שבה עזבת את העולם הזה. שלוה, במיטה עם ספר ביד ומנורת לילה דולקת. ומבלי שהגוף או הראש המבריק שלך, יבגדו בך ולו ליום אחד. אוהבת אותך סבתא שלי. וכבר מאד מאד מתגעגעת".

חושבת שמעולם קודם, או אחר כך, לא יכולתי לתאר באופן יותר מדויק מאשר בטקסט הזה, שנבע מפרץ רגשי, מה סבתא הייתה בשבילי ואיזה אוצר הפסדנו בלכתה.

סבתא נולדה בחיפה, הצעירה מבין שני הילדים של הזוג רבנשטיין, אנשים פשוטים. הוריה היו חברי הקהילה הגרמנית- חרדית- ציונית של חיפה. שיקול דעת נבון הוביל אותם לעזוב את גרמניה לאחר ליל הבדולח. את חייהם המשותפים החלו כאן, בישראל. שנת ת"ש, שנת הולדתה של סבתא, הייתה זו שבה התברר עד כמה נכונה הייתה החלטתם של הוריה לעזוב את מולדתם האירופאית, שכן ספטמבר שבו נולדה סבתא (התאריך העברי הוא י' בתשרי, יום כיפור), היה אותו ספטמבר בו פרצה מלחמת העולם השנייה. הקהילה הגרמנית של חיפה הייתה קהילה סגורה

והמפגש עם אוכלוסיות מגוונות כל כך, נולדה תכונה שכל כך הערכתי בסבתא- היא אהבה מאד להביע את דעתה המוצקה בעניינים שונים. עם זאת, הייתה בה הבנה ערנית, בהירה ושקטה לעובדה שלא כולם חושבים ומרגישים כמוה. הבנה שאפשרה לה קשר קרוב ואוהב עם כל נכדיה, 19 במספר, השונים מאד אחד מהשני. תראו לי עוד סבתא שכל נכדיה שומרים על קשר רציף ובאים לבקר גם אחרי שנישאו והקימו משפחות... ביום שישי בצהריים, אם ניסית להתקשר אליה, כמעט תמיד נתקלת בקו תפוס... לסבתא הייתה חיבה גדולה למילה הכתובה. היא קראה המון והידע הכללי שלה היה עצום בהתאם. טרום ימי דוקטור גוגל בכל סמארטפון, הכתובת הנכונה לחפש בה תשובה חסרה לתשבץ, הייתה סבתא רחל. בשנת תשמ"ה, אחרי עשורים בתחום ההוראה, פרשה לפנסיה מוקדמת למטרת הסבה מקצועית. במשך למעלה מעשור וחצי אחר כך עבדה כספרנית בספרייה העירונית בחיפה. באותה שנה בה עזבה סבתא את ההוראה, שכלו סבא וסבתא את בנם השלישי, **דוד (דידי) ז"ל**, שנפל במהלך שירותו הצבאי בהתקלות עם מחבלים בלבנון. ההנצחה

של דידי ז"ל היוותה חלק משמעותי ומרכזי מחייהם של סבא וסבתא כפי שאני הכרתי אותם. רגע שיא מרכזי במפעל ההנצחה, היה בחנוכת בית כנסת על שמו, "מעלות דוד", במצפה נבו שבמעלה אדומים, לשם עברו בגיל פרישה בכדי לגור קרוב יותר לילדיהם (המתנחלים כולם...). בימי כסטודנטית למוסיקה, זכיתי לקחת חלק בפועלם כאשר כתבתי והקלטתי את מוסיקת הרקע לליווי סרט זיכרון לדידי ז"ל, יוזמה של סבא וסבתא, שאף הפיקו אותו עצמאית. סבתא עזבה אותנו בפתאומיות, כשהיא בסך הכל בת 77. מלאת תכניות, כולל טיול לחו"ל שכבר תוכנן והוזמן לקיץ (סבתא ידעה להינות מהחיים ויצאה לפחות פעם בשנה לחופשה בחו"ל, גם אחרי פטירתו של סבי ז"ל). פעילה, נמרצת ומתנדבת בקהילה עד יומה האחרון. לשבעה הגיעה עולה חדשה, תלמידת אולפנא שסבתא לימדה בהתנדבות כדי לגשר על פערי השפה. השיעור האחרון שלהן יחד התקיים רק שבוע קודם לכן... ואני מתגעגעת, כולנו מתגעגעים. וגם קצת שמחים בשבילה (כלומר, אני מניחה ששמחים בריבים...) על הדרך הגאה בה סיימה את חייה בעולם הזה.

קהילת ראש צורים מברכת את בניה שנישאו בשנת ה'תשע"ז

שגיא ותמר שנדור.

נעם והדס שבט,
אלישיב וגתית ורדי,

אלמוג וטל קלמן,
עוז ונורית קלמן,

איל לוי

מז"פ

ביולוגית הכוללת בתוכה את מעבדת ה-D.N.A, מעבדת נשק, מעבדת פוליגרף ועוד. מדור נוסף שהתפתח בשנים האחרונות הוא מדור ז"ח (זיהוי חללים), שתפקידו לנהל אירוע של אסון המוני או מגה פיגוע. חבריי במז"פ ירושלים ואני שייכים לאנשי השטח הפזורים במרחבים ובתחנות השונים בארץ. בעבודה שלי יש ממשקים לשלושת המדורים שצינתי, ואנחנו עובדים איתם בשיתוף פעולה מלא, כשאנחנו בעצם החוט המקשר בין אנשי החקירות

נתבקשתי לכתוב קצת על עבודתי במז"פ. אז אתחיל בסקירה קצרה על מבנה הארגון. המז"פ (המחלקה לזיהוי פלילי) הוא גוף הנותן שירותים בעיקר לאגף חקירות מודיעין (אח"מ). המז"פ מחולק לכמה מדורים: מדור סיוע מרחבי, המספק שירותים במרחבים השונים לאנשי השטח הנקראים חז"ע (חוקרי זירת עבירה); מדור מעבדות הכולל בתוכו מגוון רחב של מעבדות שונות, כגון: מעבדת פיתוח ט"א (טביעות אצבעות), מעבדה

והמודיעין לבין יחידות המז"פ השונות. תפקידיו של חוקר זירת עבירה הם מגוונים, והוא מתבקש לתת מענה ולהגיע לזירות העבירה השונות, כגון: התפרצויות לכלי רכב, לדירות ולעסקים, מקרי שוד, הצתות, מקרי מוות לא טבעי, מוות בעריסה, אונס, רצח, אירועי סדר ציבורי, אירועים בעלי אופי לאומני ואירועי טרור. חוקר הזירה מנסה בעצם להתחקות אחר פעולות מבצע העבירה, ומנסה כמה שיותר לקרוא ולהבין את זירת העבירה שלפניו. לאחר הבנת הזירה החוקר מנסה למצות מאותה זירה את מירב הנתונים והממצאים בעזרת כלי העבודה שלו שיובילו, בסופו של דבר, את היחידות החוקרות לתפיסת מבצע העבירה. משפט המפתח שעל פיו עובד המז"פ הוא **"כל מגע משאיר סימן"**. וכמו שכתוב בחבקוק ב' י"א **"כִּי־אֶבֶן מִקִּיר תִּזְעַק וְכָפִיס מִעֵץ יַעֲנֶנָּה"**. לכל זירה וזירה יש את הדינאמיקה והדיאלוג שלה שאיתן מתמודד חוקר הזירה – והזירות אכן מספרות את סיפור המקרה, רק צריך לפקוח עיניים ולהתבונן. ישנן זירות מאוד קלות וברורות שבהן הטיפול ואיסוף הממצאים והנתונים הם קלים ביותר, וישנן זירות מורכבות ומתוחכמות שבהן צריך לנתח ולהבין מה בדיוק קרה בזירה, כיצד קרה, מתי בוצעה העבירה, סדר הפעולות שנעשו בזירה, האם מדובר בביום, וכו'. ברוב האירועים הבנת הזירות אפשרית, אבל ישנם אירועים שאופיים המיוחד אינו מאפשר להגיע למסקנה סופית ולקביעה החלטית מה בדיוק קרה בזירה. אספר בקצרה על שני מקרים שונים באופיים שבהם טיפולתי במסגרת עבודתי:

מקרה ראשון

נקראתי לאירוע פריצה לדירה באזור גילה, כשמתוך הדירה נגנבו 1,200,000 ש"ח שבעל הדירה הסליק בתוך הכרכוב העליון של ארון חדר השינה שלו. בעל הדירה, בניו ואשתו היו היחידים שידעו על מקום המסתור. לדברי המתלונן, כל בני משפחתו היו בערב ההתפרצות בחתונה משפחתית, וכשחזרו מאוחר בלילה, הבחינו כי פרצו לדירתם דרך מרפסת חדר השינה בקומה השנייה. מקום הסתרת הכסף היה מיוחד מאוד, ולכן חשדתי כי אחד מבני המשפחה מעורב בפריצה. בודדתי את אב המשפחה ושאלתי אותו האם הוא חושד באחד מבני משפחתו, והאב

השיב שאין סיכוי – הוא בוטח בלא ספק בכל אחד מילדיו. בבדיקת הזירה הבחנתי בסימני עקבות נעליים שנמצאו על רצפת מרפסת חדר השינה, וכן הבחנתי בסימני כפפות על סורגי דלת המרפסת ועל פריטים שונים שהיו בדירה. בחיפוש אחר ממצאים התחלתי לחשוף שכבות של פריטים וביגוד מרפסת חדר השינה של ההורים, ואז הבחנתי בכתם חשוד שנראה ככתם של דם אדם. תצורת הכתם הייתה של **"כתם העברה"**, כלומר כתם דם שהועבר מעצם שנגע בדם למשטח אחר (תורת כתמי הדם היא תורה בפני עצמה והיא נושא מעניין ונרחב מאוד. על פי תצורת כתמי דם אפשר לקבוע האם אדם עמד, הלך או רץ; לאיזה כיוון הוא רץ; היכן הוכה הקורבן בחלל החדר; האם הפגיעה בקורבן הייתה מלמטה, מלמעלה או מהצד; היכן בדיוק נפגע הקורבן; האם הפגיעה היא מירי וכו'). דגמתי את הכתם החשוד בערכת בדיקה ותוצאות הבדיקה הראו כי אכן מדובר בדם אדם. עדיין הייתה הרגשה בליבי כי כתם הדם שייך לאחד מבני המשפחה, מכיוון שבאזור שבו נעקר כרכוב הארון (עקירה אלימה) לא ראיתי שום שריד של כתם דם. שאלתי את בני המשפחה האם אחד מהם נפצע בימים האחרונים בידיו או ברגליו, והם השיבו שלא. ביקשתי לראות בכל זאת את ידיהם ורגליהם, ואצל כולם לא היה שום זכר לפצע או חתך. אשת המתלונן הוסיפה כי יום לפני החתונה היא שטפה את כל הבית, דבר שהגביר את הסבירות שכתם הדם היה טרי. לאחר יומיים התקבל מהמעבדה הביולוגית גילוי של ד.נ.א. של פורץ ותיק כבן 60, שהיה נקי מפעילות עבריינית במשך כחמש עשרה שנה. בחקירה התברר כי הפורץ הוא קרוב משפחתו של המתלונן, וכי הוא ידע שברשות המתלונן סכומי כסף גבוהים אך הוא לא ידע את מיקומם. החשוד שהבין כי הוא **"תפור"** בתיק, ביקש לעשות עסקה בתמורה להקלה בעונשו. הוא הודה במעשה הפריצה והחזיר לקרוב משפחתו כ-800,000 ש"ח מהכסף שגנב.

מקרה שני

בשבת אחת נסע נהג ערבי לכיוון בית החולים שערי צדק, ולפתע הבחין כי הרכב שנוסע לפניו הוא רכבו שלו שעליו דיווח למשטרה כי נגנב. הנהג נסע אחרי הרכב, ולאחר שהגיע לרמזור ליד בית החולים שערי

צדק עצר את הרכב, שבתוכו ישב נהג ערבי נוסף שטען שהרכב שייך לו. לאחר דין ודברים התקשר הנהג הראשון למשטרה והזמין ניידת למקום. השוטרים שהגיעו למקום שמעו את דבריו, ולאחר שהוא מסר לשוטרים פח"מים (פרטי חקירה מוכמנים, שרק בעל הרכב ומבצע העבירה האמיתי יודעים עליהם) הנמצאים ברכבו, החליטו שוטרי הסיור לעכב את הנהג שנסע ברכב החשוד כגנוב, והרכב נגרר אחר כבוד למכלאת הרכבים המשטרתית. בחקירה טען הנהג השני כי הרכב שייך לו, וכי הוא נמצא עימו מספר רב של חודשים. לעומתו, מסר הנהג הראשון פח"מים, שבבדיקת החוקר ללא נוכחותו התברר כי הם מדויקים להפליא. הנהג הראשון דיווח על סימנים ייחודיים שנמצאו במצבר הרכב מבלי לראות את המצבר, וכן מסר סימנים ייחודיים שנמצאו בתוך תא המנוע. ביום ראשון התחלתי בבדיקת הרכב. הקדמה קצרה: כדי לקבוע את סימני הזיהוי של הרכב, כלומר לקבוע שהרכב שלפני הוא הרכב האמיתי, ישנם מספר סימנים שאותם יש לבדוק, והם משטחי הטבעת מספרי השלדה, המנוע של הרכב ועוד סימני משנה. הסימן העיקרי שקובע את זהות הרכב, ובעצם מאשר כי לוחית הרישוי שעל הרכב תואמת את מספר השלדה, הוא משטח הטבעת מספר שלדת הרכב (ממש כמו תעודת זהות). אם משטח ההטבעה הושחת יש אפשרות להגיע למשטח המקורי באמצעים שונים (יש מקרים שבהם אי אפשר), ואז לקבוע את זהות הרכב האמיתי. בבדיקת הרכב הבחנתי כי משטח הטבעת מספר המנוע הוא מקורי, וכי מספר המנוע תואם את מספר הלוחית של הנהג השני שנחשד. בבדיקת משטח הטבעת מספר שלדת הרכב היו ממצאים דומים. לכאורה הנהג הראשון, שחשד בשני, פשוט טעה בזיהוי. עשיתי בדיקות משנה נוספות, ואכן הנהג השני יצא בעדותו נקי ודובר אמת. קראתי שוב ושוב את עדותו של הנהג הראשון, והפח"מים שהוא מסר היו כל כך מדויקים שלא יכולתי להתעלם מהם. החלטתי להרחיב את מעגל הבדיקה ולבדוק מסיבב למשטח הטבעת מספר שלדת הרכב (מספר השלדה נמצא ברכב הנ"ל על "קיר האש" – דופן מתכת החוצצת בין תא המנוע לתא

הנוסעים). לאחר מספר פעולות הבחנתי במעגל הרחוק של "קיר האש", במקום שבו הוא מרותך לכנפי הרכב, בתפרי ריתוך לא מקוריים שהצביעו על תיקון שיכול לנבוע כתוצאה מתאונה (חיבורי המתכות האחד לשני נעשים אך ורק במפעל, והם נעשים באמצעות רובוטים, כשסימן ההיכר לריתוך כזה של רובוט הוא צורה של עיגול סימטרי. בשום מוסך או מפעל בארץ אין את הרובוטים האלה, או כלי עבודה אחרים שיכולים לזייף סימן כזה סימטרי). בהמשך הבדיקה, וחשיפת התפר, הבחנתי כי התפר גדול מאוד ורחב, ולא היה באפשרותי באמצעים שעמדו לרשותי להמשיך לבדוק את הרכב במצב הזה. העברתי את הרכב לעטרות ליחידת אתג"ר (איתור ותפיסת גנבי רכב), שם עמדו לרשותי כלי עבודה וליפט להרמת הרכב. לאחר יומיים חשפתי תפר ריתוך שלם וגדול שהחל מתא המנוע והסתיים בקדמת תא הנוסעים, דבר שהצביע על זיוף הרכב. מה שקרה בעצם היה שהרכב אכן נגנב מהנהג הראשון, "קיר האש" נחתך ועימו מספר השלדה של הרכב. "קיר האש" של בעל הרכב השני נחתך מרכבו המקורי שניזוק ו"הושלל" ברכב המריבה. אחרית דבר: בעל הרכב הראשון יכול היה לקבל את שלדת הרכב ללא המנוע, ובעל הרכב השני יכול היה לקבל את המנוע ללא שלדת הרכב, מכיוון שמבחינה משפטית היה קושי ראייתי לקבוע שבעל הרכב השני זייף את הרכב משום שהרכב עבר בעלות כמה פעמים. בסופו של יום ויתרו שני הנהגים על השלדה והמנוע, והרכב נשלח להשמדה. לסיכום, העבודה בתור חוקר זירה היא עבודה מעניינת מאוד, מסקרנת ומלאת אתגרים וסיפוק אישי. כשהוצעתי באחד הלילות לאירוע השלכת חמישה בקבוקי תבערה על בית של יהודים בשכונת אבו טור בירושלים בשעה 22:00, עבדתי בזירה כשעתיים, ולאחר מכן עבדתי עוד כשלוש שעות על המוצגים שנתפסו, סיימתי דו"חות מוקדם בבוקר והלכתי לישון. בשעה 10:00 כבר התקבל מברק גילוי על אחד ממשליכי הבקת"בים, ובשעה 13:30 כבר נתפס החשוד (נער בן 18 שהיה אמור לעשות בגרות במתמטיקה כעבור יומיים) והובל לחקירה. אין יותר מה לבקש...

וביוזמות. רק לפני ימים ספורים הגיעו אלינו הקומונרית החדשה, שירה ספוקויני, ובנות השירות הנוספות, ויהיו גם הם לחלק בלתי נפרד מהקהילה. בבני עקיבא קיבלו בברכה את בני כיתות ד', נפרדו מהמדריכים והמדריכות הוותיקים והמשימה עברה למדריכים והמדריכות החדשים. חברי ועדת החינוך יסיימו בקרוב גם הם את משמרתם ונצא בהזמנה למילוי השורות. זמן של סיום והתחלה. זמן של תודה, תקווה וסליחה. תודה לכל העושים, המתנדבים והשותפים ובכלל לכל אחד ואחת. תקווה להמשך עשייה, שותפות וקהילה. סליחה על מה שרצינו לעשות ולא הצלחנו, ועל כל מה שפגענו. שנה טובה!

הקיץ כמעט ונגמר, החופש עבר לו, ושנה חדשה של התחלות ניצבת בפתח. זמן של סיום והתחלה. זמן שהסתיים בחגיגה גדולה ובטקס עלייה לכיתה א' בהובלה ובארגון ועדת תרבות (ששוב מוכיחים כשרון, ויכולת עשייה מדהימה), זמן שהתחיל באמירת הסליחות של בני עדות המזרח. מעגל השנה החקלאי, שמלווה את כולנו בקיבוץ, הוא גם מעגל שנה בקהילה. משפחות שהיו חלק מאתנו, עברו למקום אחר וייקחו איתם משהו מראש צורים לכל מקום. משפחות חדשות הצטרפו אלינו ואט אט יהפכו גם הם לחלק מהקהילה. מעגל שנה חדשה הוא סיום של עשייה מופלאה, וזמן של הזדמנות לעשייה חדשה ומלהיבה לא פחות. הזמן הזה של הסיום, הוא הזדמנות נוספת להגיד תודה למתנדבים, ולכל העושים במלאכה, וזהו הזמן להזמין כל אחד ואחת להיות שותפים בוועדות בשיעורים בפעילויות

מלא 16 אב את המצוות

- ❖ אדווה קרמר ולהורים יעל וגילי.
- ❖ אביה ג'ייסון ולהורים גולדי ויהודה.

ברכת הוצאת מצות השירות האומי

- ❖ תמר יסלזון התחילה שירות לאומי כקומונרית באשדוד.
- ❖ חן יסלזון התחילה שנה שניה של שירות לאומי ביד שרה.

כח 16 אב

- ❖ לאסף יעקובי עם קבלת דרגת סגן אלוף, עלה והצלח.
- ❖ לשעיה לנגר והמשפחה ברכות עם סיום ההתמחות המפרכת.

מלא 16 אב את התורה והמשפחה

- ❖ לאבישג וישי שכטר על הולדת הבן ייטב.
- ❖ לרננה וברק שבות על הולדת הבן דרור.
- ❖ לנורית וחיים ראם על הולדת הבן רועי.
- ❖ ליעל ומאיר שמשוני על הולדת הבת רתם נחמה.
- ❖ לטליה ודורון ביינהורן על הולדת הבת גליה ליבי.
- ❖ לעדינה ואבי הרשברג על הולדת הנכד אליה אהרון, בן בכור לדבורה אליענה ונתנאל קינן.
- ❖ לאסף ורעות ברוש על הולדת הבן.

מלא 16 אב את המצוות

- ❖ יהונתן קפלן ולהורים הילה ונתנאל קפלן.

ביקשנו ממשפחות בראש צורים לענות בקלילות על כמה שאלות היכרות, והתוצאה לפניכם.

משפחת אביטל

היא

הוא

ענבל לבית כהן,
בת 31.
גדלה בכפר הרא"ה.
בת שבט עוז בסניף
כפר הרא"ה.
עובדת כמורה
לאומנות באולפנת
אוריה.

אוהבת:
את המשפחה.

ארנון, בן 32.
גדל ברמת גן.
בן שבט עוז
בסניף רמת חן.
עובד במשרד
החקלאות.

אוהב:
רגעים של נחת.

ילדים זה שמחה
יעלה (7) רעי (4) וגפן (2)

מיקום בישוב:
בקיבוץ, מעל ברוש ("על ראש הברוש")

גרנו בעבר:
כפר הרא"ה, קטמון

7. ספר או סרט? ספר, ועדיף משהו עם היסטוריה.
8. מה עדיף למצוא בבית ג'וקים או עכברים? לא זה ולא זה..
9. סטייק או לזניה? ארנון- סטייק, ענבל- לזניה.
10. קרוז באוניית פאר או טרק באלפים? קודם כל שביל ישראל.
11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם... שלארנון הייתה להקה בתיכון, ושענבל עד היום מתכחשת לזה.

1. אילו היו כותבים ספר על חייכם - מה היה שמו? עכבר העיר עכבר הכפר.
2. אם הייתם זוכים בלוטו, מה הדבר הראשון שהייתם קונים? אוטו קרוואן לנסוע לטיולים.
3. באיזו מדינה הייתם רוצים לבקר, ומדוע? ארנון- תימן. טיול שורשים. ענבל- הודו. להשלים חסכים של טיול אחרי צבא.
4. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל? ענבל- חתול, ארנון- קליפות תפוז מצופים בשוקולד.
5. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם? מאכלים בשריים עם שמות מפורטים מדי.
6. יומן ממוחשב או יומן נייר? ממחשב, ארנון מכריח

משפחת דיטור

היא

נעמה לבית דרורי, בת 41.
גדלה בראש צורים.
בת שבת עמישב בסניף
ראש צורים.
עובדת בחברת סיסקו
בירושלים.

אוהבת:
שנ"צ

הוא

ידין, בן 41.
גדל בקבוצת יבנה.
עובד ב"ידין אומנות
בברזל" בראש צורים.

אוהב:
יום חמישי אחרי
שבוע פורה

ילדים זה שמחה
רותם (בן 14.5), אורי (בת 12), יובל (בן 10), רועי (בן 7.5),
רעות (בת 3.5)

מיקום בישוב:
רחוב אודם, הבית הראשון מצד ימין

גרנו בעבר:
קבוצת יבנה, מושב חמד

- נעמה - מנהרת הזמן / גלילה רון פדר עמית -
בכל שבת בצהריים אנחנו קוראים יחד
במשפחה את אחד הספרים. פרויקט נפלא
של הסופרת המאפשר לחבר את הילדים
להיסטוריה.
6. יומן ממוחשב או יומן נייר? ידין- נייר. נעמה
- ממוחשב.
7. ספר או סרט? ידין - סרט. נעמה - ספר.
8. מה עדיף למצוא בבית ג'וקים או עכברים? לא
משנה. יובל יטפל בשניהם במסירות.
9. סטייק או לזניה? לזניה.
10. קרוז באוניית פאר או טרק באלפים? טרק
אלפים.
11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים
ידעו עליכם... ידין - אנחנו "כנאים" (בוגרי
חוג הבריאות הטבעית של כנה). וללא כל
קשר, גם אני בעד הקלה על משתמשי
הקנאביס. נעמה - בחיים הפרטיים, ללא
הכובע של עלי צורים, אני יותר ביישנית
ופחות נודניקית...

1. אם היה לך כוח על - מה הוא היה? ולמה?
ידין - לכופף ברזל בכח המחשבה...
נעמה - להוסיף עוד 4 שעות ליממה.
2. מה חלמת להיות כשתהיה גדול? מה אתה
עושה עכשיו? ידין - רציתי להיות נגר כמו
אבא שלי. עכשיו אני מסגר. נעמה - רציתי
לעבוד עם מספרים, עכשיו אני עובדת
במחשבים.
3. מה היה הגורם המרכזי להחלטה לגור ברי"צ?
ידין - זה לא גורם, זו גורמת... נעמה -
משפחה וחברה.
4. מה המקום האהוב עליכם בישוב / בקיבוץ?
ידין - הרפת והמאפיה נעמה - המטע.
5. מה הספר / הסרט האחרון שקראת ואהבת
מה הפך אותו לכזה? ידין - השנה אני קורא
את האוטוביוגרפיה של מאיר אריאל (נראה
לי שלמחבר לקח פחות זמן לכתוב את
הספר).

אחרי שזרקנו סוכריות והיו דמעות וריגושים ניגשה אליי גברת חביבה ואיחלה לנו מזל טוב, היא אמרה לי בסוד שבר מצווה מתוך שלל החגיגות שאדם חוגג לילדיו היא מהנפלאות שיש, מי לא היה מוותר על הטיימינג של ברית המילה, ולחגוג חתונה זה לא בדיוק שלך, זה של החתן הכלה וההורים מהצד השני, אז בר המצווה היא כולה שלנו ואפשר לחגוג ככל העולה על רוחנו. ותכלס, זה בדיוק מה שעשינו, חגגנו! יצאנו לשנת בר מצווה עם חבורת הבנים שלנו, כל אחד חגג את בר המצווה האישית שלו, אבל עשינו לא מעט חגיגות יחד.

הפעילות של הילדים סבבה סביב ארבעה מעגלים :

אני בקבוצה - נושא הפתיחה לפעילות בר המצווה היה "אני בקבוצה". הפעילות הייתה מורכבת מ-3 חלקים. בתחילת הערב הייתה פעילות מאסטר שף לחיילי צה"ל, הילדים הכינו מרקים, פנקייקים ופיצות לכבוד החיילים המשרתים באזור.

בחלק השני בזמן שהאוכל התבשל ונאפה... הייתה פעילות חברתית הקשורה לנושא - אני בקבוצה.

ובחלק השלישי נסענו עם הילדים לצומת הגוש ולפינה החמה. המפגש עם החיילים היה מרגש מאד לשני הצדדים. זה היה ערב סגרירי, כצפוי בחודש כסלו. עברנו דרך כל החיילים בצומת, כולל טיפוס "פילבוקס". החיילים התרגשו מאד מחמימות הלב והמטעמים, ביקשו להצטלם אתנו, והעבירו את התמונות וסיפור המקרה למשפחה ולחברים. הילדים שלנו חזרו מרוגשים מהנתינה והמפגש המיוחד. היה ערב מרומם שהשאיר טעם להרבה זמן... השאלה הראשונה ששאלו הילדים בדרך חזור הייתה, מתי הפעילות הבאה?

אני והקהילה - על הפעילות כתבו הילדים בעצמם :

"במסגרת שנת בר המצווה שלנו, הייתה לנו פעילות בנושא 'אני והקהילה'. כהכנה לפעילות התחלקנו לקבוצות, וראיינו אנשים שתרמו לקהילה בדרכים שונות ומגוונות. המרואיינים היו :

שמוליק דרורי • שרון גרין • עקיבא יעיר • לביאה כהן
• אריאל שבט • ענבל אביטל • מתן ריבקין

בראיון שאלנו אותם : מהי קהילה בשבילך? מה את/ה תורמת לקהילה, ומה את/ה מקבלת ממנה? זיכרון מבר/בת המצווה שלך? ועוד... קיבלנו מהראייונות מידע על מצב הקהילה ביישוב, ותמונה רחבה על עברו. למדנו הרבה על ועדות שונות, וגם נהנינו. בפעילות עצמה נפגשנו בבית המדרש, בהתחלה שיחקנו משחקי חברה שונים המצריכים שיתוף פעולה של כולנו, ולאחר מכן ערכנו סבב בו כל אחד אמר משהו שהוא זוכר מהריאיון. אחר כך, התחלקנו לקבוצות וביחד הכנו ארוחת ערב משותפת (ומנה לשומר). כאשר ישבנו לאכול היה לנו לימוד (מהגמרא במסכת ברכות) על קדרה, נהר וציפור, המבטאים סוגים שונים של שלום. הציפורים שעפות במבנה משותף, אבל עדיין ניתן להבדיל בניהם. הנהר שעשוי מהרבה טיפות, שכבר לא ניתן להבדיל בניהם. והמעלה הגבוהה ביותר - הקדרה, שבה כל מאכל ומאכל שונים אחד מהשני. ובכל זאת, יוצרים מאכל טעים. נהנינו ולמדנו הרבה. אנו מאחלים לכולם שיזכו לתרומ ולקבל הרבה מהקהילה."

אני וגוש עציון - הילדים סיירו בכפר עציון ופגשו שם דמויות חשובות בהיסטוריה של גוש עציון.

אני ועם ישראל - יצאנו במוצאי שבת לחלק בבית החולים שערי צדק לחמניות טריות וחמות לחולים במיון ובמחלקת ילדים. הגענו לבית החולים כשאנחנו חמושים בלחמניות וברצון גדול להיטיב עם החולים. הילדים עברו במיון וחילקו לחמניות לכל דורש, וגם מי שפחות רצה, הם שכנעו אותו שכדאי לקחת כי הן טריות ואפילו חמות. מרגש היה לראות כיצד אנשים מודים לילדים. אישה אחת בדמעות אמרה לאחד הבנים כי זה הדבר הראשון שהיא אוכלת היום, וכמה מרגש לראות את ילדי ישראל דואגים ככה איש אל רעהו, סתם כך. החוויה הייתה מרגשת והשאירה בילדים תחושה שלעזור ולתת אפשר במשהו פעוט לכאורה מהצד הנותן אך מאיר וגדול לצד המקבל.

תודה לכל ההורים על שיתוף הפעולה במהלך השנה ולילדים המתוקים ששמחו מכל הלב איש בשמחת אחיו.

אנו נמצאים בימי התשובה. ברצוני להפנות הפעם את הזרקור במדור זה לימים הללו.

כאשר אדם מחפש לשוב בתשובה, לשוב אל עצמו, התנועה הטבעית, הראשונה והמתבקשת היא לשוב ולהתחבר אל שורשו דרך הגוף.

הגוף שלנו הוא הכלי אותו העניק לנו הבורא והוא אמור לשמשנו מלידתנו עד יום מותנו. במהלך חיינו אנו אמורים לשמור עליו, לטפל בו ולתחזק אותו. הגוף הוא כמו רכב חדש, במידה ונכניס לו דלק טוב ושמנים טובים, ניקח אותו לטיפול 10,000 ולא נזניח – יוכל הרכב לשמש אותנו שנים רבות. אם לא נקפיד לתחזק את הרכב, הוא יתחיל במוקדם או במאוחר לחרוק...

כאשר הגוף שלנו מתחיל לחרוק – זה האות שהגוף מאותת לנו לשוב אל עצמנו. לבחון היכן לא שמרנו על "הוראות היצרן", היכן לא תחזקנו ולא טיפלנו כראוי, היכן אף הזקנו וקלקלנו. האותות הללו שהגוף עלול לשדר לנו (כאבי בטן, השמנה, כולסטרול, לחץ דם, סכרת...) הם סימן שסטינו מהדרך הנכונה של הגוף ועלינו "לחזור בתשובה".

הרב קוק, בספרו "אורות התשובה", אומר שהתחלת התשובה היא מהגוף. הוא קורא לה – "תשובה טבעית גופנית":

"...**(התשובה) הגופנית סובבת את כל העברות נגד חוקי הטבע, המוסר והתורה, המקושרים עם חוקי הטבע, שסוף כל הנהגה רעה הוא להביא מחלות ומכאובים, והרבה סובל מזה האדם הפרטי והכללי. ואחרי הבירור שמתברר אצלו הדבר, שהוא בעצמו בהנהגתו הרעה אשם הוא בכל אותו דלדול החיים שבא לו, הרי הוא שם לב לתקן את המצב, לשוב אל חוקי החיים, לשמור את חוקי הטבע, המוסר והתורה, למען ישוב ויחיה וישובו אליו החיים בכל רענותם...**"

כמובן ש"התשובה הטבעית הגופנית" היא בסך הכל המדרגה הראשונה לכל התהליך השורשי-הנפשי של השיבה אל עצמנו, אך התשובה הגופנית היא תחנת המעבר הראשונה בדרך, אי אפשר לפסוח עליה ולקפוץ הלאה אל נבכי הנפש אם עדיין לא טיפלנו בכלי הפיזי שלנו. כאשר הכלי שלנו יעבוד בצורה מיטבית, ללא חריקות, נוכל להתקדם ולשוב בתשובה בלי מניעות פיזיות. ניתן לדמות את גופנו לצינור גדול אשר בתוכו זורמים מים. אם הוא נקי – המים יזרמו דרכו במהירות, ובלי חסימות, אך אם הצינור נסתם על יד בוץ, רפש ואבנים – המים יתקשו לעבור והזרימה תהיה חלשה. ככל שנקפיד לשמור על גופנו כך יוכלו החיים לזרום בלי הפרעות.

ואומר הרמב"ם: **"מצווה להנהיג עצמו במידה טובה והנהגה טובה לשמור על בריאותו כדי שיהא בריא וחזק לעבודת הבורא יתעלה"**.

ניתן לפגוש לעיתים אנשים אשר משקיעים את כל מרצם ברוחניות, אך מזניחים את גופם. על כך כותב הרב קוק:

"גדולה היא תביעתנו מן הגוף. התעסקנו הרבה בנפש, ושכחנו את קדושת הגוף. זנחנו את הבריאות והגבורה הגופנית, שכחנו שיש לנו בשר קודש, לא פחות משיש לנו רוח הקודש...."

אסור לנו להתבלבל. המטרה של עבודת הגוף (התעמלות, אכילה נכונה, רוגע והרפיה ועוד...) היא בשביל לתת מקום גדול יותר לנשמתנו, אנחנו לא עבדים של הגוף. אך אם נזניח את גופנו ונעסוק רק ברוח – יצא שכרנו בהפסדנו... שנזכה לשוב אל עצמנו. שנה טובה.

לעדינה הרשברג ולכל המשפחה,

משתתפים בצערך במות אביך

אהרון נח (ארנולד) סלם ז"ל.

המקום ינחם אותך בתוך שאר אבלי ציון
וירושלים.

ילדים ונוער:

ג'וש הפרעוש - ליאור עקירב: כל החלוצים ופורצי הדרך הגדולים - ג'וש הוא פרעוש מיוחד. אולי אחד הדברים שהכי חשובים לנו ללמד את ילדינו לפעמים, הוא היכולת לראות רחוק, לחלום ולממש, גם כשהמשמעות היא ללכת נגד הזרם ואת המסוגלות לשמור על הביטחון לאורך התהליך; סיפורו של ג'וש מצליח להעביר את המסר כנדרש. על-אף חרוזים שעבר זמנם (שוס-ג'וש) ועיצוב שהוא מעט זועק ובוהק מדי לטעמי, הוא יראה לילדכם כיצד לקבוע מטרות - גם אם אלו נראות תלושות, לא מקובלות או לא מוכרות - לחתור למימושן ולהבין שהנפילות הקטנות שעלולות לקרות הן רק חלק מהדרך.

ג'ורג'י - דקלה קידר: אביב לא משתגעת על חתולים ובמיוחד לא על ג'ורג'י, החתולה שמחליטה יום אחד לאמץ את המשפחה שלה. אבל כשאביב מסתבכת עם אוהד פרידמן, מלך הכתה, דווקא ג'ורג'י היא זאת שמבינה אותה יותר מכולם. יחד הן יגלו שלפעמים החברות הקרובה ביותר נרקמת בכלל בלי שמתכוונים. השאלה היא רק, האם זה לא מאוחר מדי? ג'ורג'י הוא סיפור התבגרות נוגע ללב, המתרחש על רקע קירבה לא שגריתית בין ילדה מיוחדת לחתולה בלתי נשכחת.

זו הנקודה על בטוח - שוורצמן שרה: יוסי ילד חכם ונחמד-אך באותה מידה גם ביישן, חסר בטחון ואינו מוצא את מקומו בחברה. יוסי מנסה לפרוץ את המחסומים הסוגרים אותו. כשהוא מגלה את הנקודה, בעזרת ד', הוא גם מצליח להשתנות. צעד אחר צעד מתקדם יוסי לעבר היעד....

פוליאנה - אלינור פורטר: אביה ואמה של פוליאנה מתו, ודודתה - שאותה לא ראתה מימיה - הסכימה לקבלה בביתה. הילדה המגיעה ממרחקים מתקבלת בקרירות ונדרשת להסתגל לכללים הקפדניים של דודה פולי חמורת - הסבר. אך פוליאנה אינה שוקעת במרה שחורה ואינה מותרת על מזגה הצוהל. יתר על כן: בזה אחר זה היא כובשת את לבם של המרירים, המאוכזבים והקודרים שבתושבי העירה. מהו סודה של פוליאנה? זהו המשחק - משחק השמחה, שהפך את פוליאנה לא

רק לגיבורה של סרטים וסדרות בטלוויזיה, אלא אף למושג: כשאומרים "פוליאנה" מתכונים לאדם שכל מכות-הגורל לא ימחו את הצחוק מעל שפתיו. ושתמיד יראה משהו טוב בכל דבר.

שני ירחים - שרון קרייג: ספר נוער נהדר. סלמנקה המכונה סאל נעקרת מביתה הכפרי ועוברת עם אביה לעיר. סל וחברתה מתמודדות שתיהן עם אמהות נעדרות, אבל מאחורי הכאב על עצם ההיעדרות עומד כאב הגילוי שלאמהות שלהן יש חיים אחרים, חיים מנותקים מבנותיהן, חיים משל עצמן. האמהות שלהן, כך מתברר אינן מסתפקות בלהיות אמא של סאל / אמא של פיבי בלבד. יש להן צרכים נוספים. ואולי מאחורי הכאב הזה מסתתר כאב ההתבגרות. הגיל בו מתרחקים קצת מההורים ומגדירים את עצמנו מחדש, בנפרד. ההתבגרות הזו מחייבת את סאל ללמוד לשים את עצמה במוקסינים של האחר ולצעוד בהן, כדי להיות מסוגלת לחוש הזדהות והבנה כלפיו. יש גם סבא וסבתא מקסימים ובלתי שגרתיים, המלווים את סאל במסע ההתבגרות שלה, המסע בעקבות אמה, ומקשיבים לסיפור הפנימי - הסיפור של פיבי.

מבוגרים:

גיבור - אריק צ'רניאק: גיבור, רומן הביכורים של אריק צ'רניאק, הוא מותחן משובח, המיישר בקלות קו עם טובי סופרי המתח הכותבים כיום בעולם. נועם גיבור, טייס קרב צעיר, יוצא אל גיחת המבצעים הראשונה שלו ברגשות מעורבים. המשימה מבוצעת אמנם בהצלחה, אולם בהיפוך אכזר של הגורל היא גוררת את ישראל להסלמה ביטחונית מעוררת דאגה. זאת בדיוק ההזדמנות לה חיכה רס"ן (מיל') אלי עוזרד. גיוס המילואים וההתחממות בגזרת הצפון הן הסיכוי שלו לסגור את העניינים הפתוחים שהשאיר אחריו בלבנון שבע שנים קודם לכן, כאשר נשלח בראש כוח משימה מיוחד לחיסול בכיר בחיזבאללה. בשעה שסופת חול חריגה מכסה את שמי הארץ עושים שני הלוחמים את דרכם להתמודדויות שימתחו את גבורתם האישית עד לקצה. גיבור חוצה את הגבול הסורי בדרכו להפצץ

מטרות בדמשק; עוזרד מאלתר כוח שיעזור לו אולי להחזיר את הגלגל אחורנית. אלא שמה שנראה בתחילה כמו סיבוב נוסף בריטואל ההתשה הקבוע של המזרח התיכון מקבל תפנית ברוטאלית, שמשנה באחת את הסטטוס קוו הנפיץ ומאיימת להכריע את המהלך ההיסטורי של מדינת ישראל. מתוככי חדר התדריכים בטייסת דרך רחובות תל אביב המופגזים; בין לשכת שר הביטחון בקריה לשירות הטנקים בצומת גולני; מרציף המרינה שאזרחים צובאים עליו בניסיון להימלט מהארץ עד לבתי המסתור של דעא"ש בבקעת הלבנון, גיבור מגולל עלילה מהודקת וקצבית הנעה משיא לשיא ומותירה את הקורא ללא אוויר. צ'רניאק משרטט דמויות בלתי-נשכחות המתמודדות עם "אירוע קצה", ומגלות שלפעמים דווקא להחלטות של גיבורים באל-כורחם ישנן השלכות היסטוריות מרחיקות לכת. גיבור הוא רומן ביכורים מסעיר, ממכר ועוכר שלווה המגדיר מחדש את ז'אנר המתח הישראלי. אריק צ'רניאק הוא בוגר תלפיות, טייס קרב בחיל האוויר ויזם היי-טק. זהו ספרו הראשון.

למצוא את ג'ין לי - קולין הריסון: כשג'ין לי, סינית יפהפייה, מפקחת בחברת ניקיון החיה בניו יורק, מסכימה לילה אחד לצאת לבלות עם שתי מקסיקניות שוהות בלתי חוקיות, אין לה מושג שתוך דקות תמצא את עצמה נמלטת על נפשה. מדוע שמישהו ירצה במותה? מפני שהאשה הצעירה אינה בדיוק מה שהיא מתיימרת להיות – והיא יודעת דברים שאינה אמורה לדעת.

לקראת התפילות של השנה החדשה רצינו להגיד תודה לבנות המקסימות שהעבירו את תפילת הילדים השנה במסירות, יצירתיות ואחריות. בזכותן הילדים החמודים של ראש צורים מתפללים ביחד, וכך גם הוריהם מצליחים להתפלל בשקט ובכוונה. בע"ה נתחיל השנה במסורת שבה במסגרת שנת בת המצווה, בנות כיתה ו' יהיו אחראיות להנחות את תפילת הילדים בבית הכנסת. מפגישה עם הבנות שהעבירו השנה, עלה שב"ה מגיעים לא מעט ילדים להתפלל, לשמוע פרשת שבוע, סיפורים, הצגות ומשחקים. לצד זה היו גם אתגרים שעלו. הורים יקרים, לצערנו נתקלנו השנה שוב ושוב במקרים של פגיעה והרס ציוד בחדר תפילת ילדים. אנא שוחחו עם ילדיכם על חשיבות השמירה על המרחב

האנשים הנחשבים למצוא אותה בכל מחיר כוללים מיליארדר גס רוח ותוקפני; בריון סדיסטי האוהב לתבל משקאות של אחרים בחומרים קטלניים; אישה עתירת ממדים ותאוותנית בעלת משרד לניכיון צ'קים; סגן נשיא בחברת תרופות, עם בעיה יקרה מאוד שעליו להסתיר; פושע סיני פיקח ונטול מעצורים שאינו בוחל בשום אמצעי כדי לתמרן את שוק המניות; בלש מזהיר השוכב על ערש דווי; ומעל לכול, חברה לשעבר של ג'ין לי, אדם שנרדף על ידי עברו.

תהפוכות - חיים חיימוב: קשישים שפרשו לגמלאות, בודדים או זוגות, מתקבצים בשכונה שקטה בפרוורים בתקווה לסיים את חייהם בשלווה. אך קבוצה של נערים פורעים מתנחלת על מדרכות השכונה ועושה שם כבתוך שלה. הנערים מתחילים להתנכל לקשישים ולרדת לחייהם, והמשטרה והרשויות חסרות אונים. באין ברירה אחרת חריטון, גיבור הסיפור, אלמן ומורה בגמלאות, לוקח לידי את החוק ויוזם התארגנות למיגור האויב, ועל אף שישנם קורבנות, הקשישים אינם מרפים ממאבקם לסיים את חייהם בכבוד.

נשמח לראות את כולם בפעילות בימים א'-ג' בין השעות 15:45-17:30

רק בבקשה את האוכל והשתייה תשאירו בחוץ, לטובת ניקיון המקום ושמירה על הספרים.
קריאה מהנה,
מחכים לכם בספריה,
ספריית ראש צורים.

מיכל קרנץ ועדינה מישור

הציבורי בכלל ועל החדר בפרט והשגיוח עליהם. ואמהות יקרות, נא לפטפט מחוץ לתפילת הילדים...
לתפילה מוזמנים בשמחה ילדי הגנים וכיתות א-ב בלבד. בערב התפילה מתקיימת עם כניסת השבת ובבוקר בשעה 9:00 בחורף, 9:30 בקיץ.

תודה רבה לבנות המסיימות: **נעם קסנר, עורי רענן, צאלה לוי, רוני פרלמוטר, תאיר פאיינגלד, מעיין אמסילי, סביון מור ועדי לוי.**

בהצלחה לבנות מכיתה ו' שהתנדבו לשנת תשע"ח. תודה רבה לרעות ברוש שליוותה את הבנות השנה ובהצלחה למיכל קרנץ שמחליפה אותה.

בברכה שיישמע קול תפילותינו ושנה טובה.

תפילת כהן גדול / הרב מרדכי ורדי

משניטל הארון [בבית המקדש השני]

אבן היתה שם [בקודש הקודשים]

מימות נביאים ראשונים

ושתייה היתה נקראת

גבוהה מן הארץ שלש אצבעות

ועליה היה [הכהן הגדול] נותן [את הקטורת] יומא פ"ה מ"ב

מבצעד למסד מִזְכִּיר מִיָּטָה

עֶשֶׂן וְדַמְעוֹת אֲנִי מִנִּיחַ עָלָיו

אֲנִי הַיָּלֵד תְּמוּנָה

הַחֵדֶר שְׁלָכְם רִיק מִהַחֲתוּנָה שְׁלָכְם

רִיבוּעַ בְּהִיר וּמִתְפַּלֵּל

רחמים פשוטים / צחי כהן

ידו של בני

מרעידה בכפי.

אור תכול עולה

מחלונות בית הכנסת מתלבטות

מסתלסלות לעלות

תפילות אחי

מבקשים רחמים פשוטים.

חרטה / שגית זליגר

חֲשַׁבְתִּי שְׁאֲנִי חֲכָמָה

שִׁישׁ בִּי תְבוּנָה

שְׁאֲנִי יוֹדַעַת לְהַבְחִין

בֵּין טוֹב לְטוֹב פְּחוֹת

בֵּין לֹא טוֹב לְכַמְעַט רַע

חֲשַׁבְתִּי שֶׁמִּגִּיעַ לִי.

בָּרָגַע אֶחָד שֶׁל דְּקִירַת הַסֶּכָּה

אֶת הַחֲשִׁיבוֹת הַעֲצָמִית

הַפְּכָתִי קִטְנָה

טִיפֶשֶׁה וּמִגִּיעַ לִי

מִגִּיעַ לִי

עַל חֲטָא שְׁחָטָאֲתִי בְּזַחֲיחוֹת
הַדַּעַת

עַל חֲטָא שְׁחָטָאֲתִי בְּרִיצַת הַיָּד אֶל
הַמִּקְלָדָת

עַל חֲטָא שְׁחָטָאֲתִי בְּטִיפֹשׁוֹת הַלֵּב

בִּיזְהָרָה

אֲשַׁמְתִּי

וְאֶפִּילוּ אִם דִּבַּרְתִּי יִפִּי

בְּכָל זֹאת פִּשְׁעֵתִי

וְלֹא שָׁוָה לִי

מדור "תוצרת מקומית" מקבל את השנה החדשה

בפנים חדשות: המגירה.

מקום לשירה, פרוזה ורשימות ספרותיות שמסרבות

להיכנס להגדרה. כולם תוצרת ראש צורים, כמובן.

כותבים? תשמרו את המגירה (ואת התיקיות האפלות

של המחשב) לדברים אחרים.

כאן מפרסמים.

ילדים, מבוגרים, נשים וגברים, שילחו אלינו

טקסטים שכתבתם בכל נושא,

ובאופן ספציפי, לגיליונות הבאים נשמח לטקסטים

שעוסקים ב: לר"ח חשוון - חורף, הסתגרות

והתכרבלות, לר"ח כסליו - אור, להבה, חנוכה, רבים

מול חלשים.

שתהיה שנה של השראה. yarchon@r-tzurim.co.il

בפרקים הקודמים: קיבל גבי מכתב מסבו המנוח ששלח אותו לפתור תעלומה מסתורית. סביב גבי התאספה חבורה בבית סבו והם החלו לחקור את התעלומה, מתמודדים עם רמזים מעורפלים ויריבים עיקשים. החבורה התפצלה, אך הצליחה למצוא שלוש מארבע החבילות שהשאיר הסב, וכעת החיפוש ממשיך...

הדלת נפתחה אל האוויר העומד של דירת המסתור של 'שחור את שני חקירות', וגבי ויגאל פסעו פנימה. "גש אל ארון הקיר בחדר השני, גבי", אמר יגאל. "במגירה הימנית התחתונה תמצא אוסף מפות, תביא את המפה הרלוונטית לסלון. אני אכין לנו ארוחת בוקר". גבי ניגש לחפש את המפה ומצא אותה במגירה המדוברת המקוטלגת – 'ערים'. הוא חזר לסלון והניח את המפה על השולחן בזמן שיגאל הוציא קערת פירות, עט וסרגל ארוך. הם אכלו בדממה, וכשסיימו יגאל משך את המפה אליו, פרש אותה על השולחן ורכן מעליה. במשך כמה רגעים ארוכים הצליל היחיד שנשמע בדירה היה רחש העט המתלטף על פני המפה. כשיגאל הזדקף לבסוף מעל עבודתו, גבי ראה שהוא סימן את שלוש הנקודות שבהן הם מצאו את שברי הכתובת עד כה. בין הנקודות היו מתוחים שלושה קווים שהתחברו למשולש. "בדקתי את הקואורדינטות של כל נקודה, כדי לוודא שאנחנו מדייקים בפרטים", הסביר יגאל. "כעת נותר לקבוע מהו מרכז המשולש". גבי נאנח ושפשף את עיניו העייפות, "אני לא חושב שיש לי את הריכוז הנדרש לתרגילי גאומטריה אחרי הלילה חסר השינה שעברנו, שלא לדבר על ארבעת האוטובוסים שהתעקשת לעבור ביניהם". יגאל הביט בו וגיחך, "אף פעם אי אפשר להיות זהירים מדי. חוץ מזה, סבא שלך לא היה טורח – או מטריח אותנו – בתרגילי גאומטריה". הוא גירד פיסת פרי שנדבקה לדופן הקערה והכניסה לפיו, "האם מעולם לא יצא לך לצפות איתו בקרב איגרוף?". גבי בהה בו לרגע, תוהה מה הקשר, כשזיכרון ישן צץ והבקיע מבעד לערפל העייפות שבראשו. הוא זכר שסבו אהב לצפות בתחרויות איגרוף ולעיתים הוא הזמין את גבי להצטרף אליו.

בתחילת כל קרב שבו הם צפו הוא נהג להצביע על המתאגרפים ולומר – 'זכור נערי, כל העניין הוא שמירה על איזון, המרכז הוא ברגליים'. הוא הביט ביגאל והם אמרו יחד, "המרכז הוא ברגליים". "הצפון הוא ה'ראש'", הוסיף יגאל. גבי עבר לצד השולחן של יגאל כך שצידה הדרומי של המפה היה מופנה אל שניהם. הצלע התחתונה של המשולש נחה בין המוזיאון במערב העיר לבין ביתו של פרופסור מגן במזרחה. יגאל לקח את הסרגל וסימן נקודה באמצע הצלע. הוא צמצם את עיניו ולפתע פרץ בצחוק עליו. גבי נעץ מבטו בנקודה המסומנת וקרא 'גן המעלות'. הוא הפנה את מבטו אל יגאל, "מה כל כך מצחיק בגן המעלות?". יגאל נופף בידו לביטול, "זה לא הגן", פלט בין צחוק לצחוק. "זה המוסד ששוכן מול שער הכניסה לגן". למראה התמיהה על פניו של גבי, הוא פסק מצחוקו. "סבך מעולם לא לקח אותך ל'כספת'?", השתומם. גבי נענע בראשו, "לא, מה זה?". "זה העסק לשמירת חפצים הוותיק בעיר", הסביר יגאל. "הבעלים היא מכרה ותיקה של סבך ושלי, אני מופתע שאברהם מעולם לא סיפר לך על המקום". "טוב", אמר גבי לאיטו. "ומה מצחיק ב'כספת'?". יגאל משך בכתפיו, "פשוט הבנתי עכשיו מדוע סבך כתב לך על סיסמה שתצטרך. זאת השיטה ב'כספת', אתה מפקיד דבר מה ומקבל סיסמה. כשאתה בא לאסוף את ההפקדה, אתה אומר את הסיסמה ומקבל מפתח לתא האחסון". "אם כך, בוא ניסע לאסוף את השבר האחרון!", קרא גבי בהתרגשות. יגאל לא נדבק בהתרגשות, "המקום סגור בשעות הבוקר, ואנחנו חייבים לישון קצת לפני שנצא למשימה חדשה. נלך בצוהריים", פסק. גבי הבליע את התנגדותו, הוא נאלץ להודות שלא היו לו הכוחות הדרושים לצאת מהדירה כעת. "בסדר", הסכים. "לא יזיק לי לעצום קצת את עיניי".

פרופסור מיכאל הניחה את העט ובהתה בדף שלפניה. הכתובת המתורגמת לא ענתה על שאלותיה, למעשה היא רק הציבה שאלות נוספות. הטקסט היה רהוט

וברור, אך עם זאת – חסר היגיון לחלוטין. היא נאנחה אנחה שהפכה באמצע לפיהוק, וניגשה לפינת המעבדה שבה איתן ישב ועבד. היא נשענה על הקיר לידו וכחכחה בגרונה. הוא סיים לכתוב כמה מילים במחשב שלו ונשא אליה את עיניו. "מה תגיד", שאלה בהיסוס, "אם תיתקל בכתובת שעל פי כל הבדיקות היא אותנטית ומתוארכת לתקופת הברזל, אך הטקסט עצמו פשוט לא ייתכן?". הוא גירד בלחיו, "לא ייתכן? באיזה מובן?". היא הדחיקה פיהוק נוסף, "במובן שבכל הכתובת לא חסרה מילה, אפילו לא אות אחת". איתן שתק לרגע, מופתע. "הייתי אומר", ענה כעבור רגע, "שמדובר בזיוף מתוחכם ביותר ובד בבד טיפשי עד מאוד". "חשבתי שתאמר כך", אמרה בעייפות.

ארבע אמהות באוגוסט

אסנת ניר

אחת השאלות שהעסיקה את כולנו בימים הטרופים האחרונים, היא השאלה הקשה ביותר שכל הורה צריך להתמודד איתה בעשרים וחמש השנים בממוצע בהם יש לו ילד מתחת לגיל 18 בבית: "איך שורדים את יולי אוגוסט?" ומה שיפה ביולי-אוגוסט זה שכמה שהוא יהיה ארוך - ברגע שהוא נגמר תוך שניה הוא מגיע שוב. כנגד ארבע אמהות דיברה תורה וכל אחת מתמודדת עם יולי אוגוסט בדרכה שלה. קראו ואמצו לקראת החופשה הקרובה הבאה עלינו לטובה:

זאת שבחופשת לידה – כאן מדובר על אמא רצינית, שידעה על החופשה הקרבה ונערכה מבעוד מועד. בזמן שאתן יושבות ומחשבות מחנוכה כמה ימי חופש יהיו לכן בסוף יוני – היא נהנית לה בכיף מ-15 שבועות מלאים מבלי להוציא יום חופש אחד. כמובן שהמילה "בכיף" היא קצת חזקה מדי, כי כמה כיף זה כבר יכול להיות לעמוד שבוע אחרי לידה עם כל התפרים שעה ורבע בתור לרכבת הרים בלונה פארק, או להניק תינוק יום אחרי הברית בבריכת הגלים בימית 2000 תוך כדי שאת מנפחת גלגל ים ענק לזאטוט מספר 3. אז נכון הרבה כיף אין כאן, אבל שלווה הנפש של השחרור מלמצוא סידור לילדים כל

לאחרונה רווחת המגמה של השתתפות בסדנאות הורות, וגם אני נסחפתי אחרי הזרם ונרשמתי לסדנא כזאת. בסדנא דנו בשאלות הרות גורל כמו: "איך נתקשר יותר טוב עם ילדינו?", "איך נעצים את הילד ובד בבד נפתח בו רצון ומוטיבציה לשיפור?", או "איך נגרום לילדינו להימנע ממעשה רע מבלי להשתמש חס ושלום, חלילה וחסה, לא יקום ולא יהיה, בעונש? (טפו טפו טפו, אויב העם, לא בבית ספרנו, דגל שחור מתנוסס מעליו וכו') ועוד כהנה וכהנה. לצערי, מבלי לזלזל בנושאים האמורים, שמתי לב שכל הסדנאות האלו חסרות את המענה על השאלות הבסיסיות המטרידות כל הורה והורה, כמו: "איך נלענע עגלה של ילד צורח תוך כדי שטיפת כלים?", "איך למצוא מוצץ שקוף בחושך מוחלט מבלי להעיר חלילה ילדים אחרים?", "איך דוחסים שני כסאות + בוסטר במכונית משפחתית ועדיין מצליחים לסגור את הדלתות?" והכי חשוב "איך מכינים לגן את כיור הנחושת בבית המקדש מחומרים מתכלים בלבד, שבעצם אין לך מושג מה זה כיור נחושת, איך הוא נראה והאם קלקר הוא חומר מתכלה".

יום שווה את הכל. מה כן, בשיטה זו הדיוק הוא מרכיב קריטי. כי מי שמפספסת עלולה למצוא את עצמה באוגוסט בחום של 40 מעלות עולה את היהודיה עם בטן של חודש תשיעי ועוד ילד במנשא על הגב או לחילופין תקועה בכביש שש עם אפס שירותים בזמן שהיא בכלל אמורה להיות בבית ולסדר מדפים כחלק מתקופת הקינון. ראו הוזהרתן!

זאת שרושמת לקייטנות – האמא הזו כבר מפסח יושבת על ספסל בגינה ולכל ילדה בת עשר ומעלה שעוברת באזור מציעה לעשות קייטנה בקיץ. היא נרשמה לשלושה מחזורים של קייטנת המתנ"ס, ועכשיו רק מחפשת קייטנות המשך. הנושא וקהל היעד לא חשובים, קייטנת הישרדות בשטח או סדנת רובוטיקה לילד בן שלוש עוברות בהחלט, העיקר הימים והשעות. לשבוע האחרון של אוגוסט היא תארגן קייטנת הורים ובהגיע תורה – תביא את האחיינית שלה שתשים לילדים סרטים בלופ. מי שבחרת בשיטה זו צריכה להצטייד ביומן ממוחשב שיזכיר לה בכל יום איזה ילד נמצא באיזו קייטנה, מתי להביא אותו, מאיפה לאסוף אותו והאם צריך לשלוח ארוחת עשר. בנוסף, מומלץ לה מאוד לשדוד בנק בתחילת החופש, כי מהר מאוד היא תגלה שלרשום שלושה ילדים לקייטנות בקיץ יוצא כמעט כמו המשכורת שלה בחזקת חמש. לכן, האחות התאומה של אמא זו, היא האמא שהתכוונה לרשום לקייטנות רק מבינה שאין לה את הכסף לזה ולכן הולכת על קייטנת סבתא / קייטנת אחיינית / קייטנת גיסות או במילים אחרות קייטנת "איך מסנגרים את כל המשפחה לשמור לי על הילדים באוגוסט מבלי להוציא שקל".

זאת שמבלה עם הילדים – אמא זו היא מושא הערצה של כל האמהות. יש לה מלאי בלתי מוגבל של ימי חופש (מורה?) וכבר בתחילת החופשה היא לקחה לוח שנה גדול ומילאה אותו בשלל פעילויות לקראת הקיץ: יום צבעי ידיים, יום הכנת קרפים, יום פארק מים, יום סרט עם פופקורן, שבוע צימרים בצפון, שבוע אוהלים בכנרת ובקיצור מה לא. אמא זו מציבה רף גבוה לשאר האמהות ולכן סביר להניח שהם יעדיפו להרחיק מהילדים שלה את ילדיהם למשך חופשת הקיץ. אם התמזל מזלך להיות אחת מברות המזל האלה אל תשכחי את שני הכללים הבאים:

הראשון - גם אם עמדת איתם כל היום בתורים בקיפצובה (וקראו את שמך בכריזה על ילד אבוד לא יותר משלוש פעמים) אחר הצהריים לקחת אותם לסדנת שוקולד ובערב סיימתם בסרט עם גלידה – בחיים אל תצפי שמישהו יגיד לך תודה / יזכור את זה מעבר לשתי הדקות הבאות / לא יבקש בקשה נוספת בדקה זו ממש. השני - בחיים אבל בחיים אל תשאלי את שאלת הקידבק, המרימה להנחתה והיא "איך היה?" כי בעוד שאת שתצפי לשמוע משהו כמו: "היה כיף מאוד אמי היקרה, תודה שהשקעת מכוחך, מזמנך ומכספך וזיכית אותי בחוויה כזאת מעשירה ומהנה. הלוואי שאוכל להעביר את הלפיד לדורות הבאים ובעתיד להשקיע בילדיי כפי שאת משקיעה בי כל השנים", מה שתשמעי יהיה יותר בסגנון של: "לא כיף! בקושי הספקתי להיות בג'קוזי! המים בברכה היו קרים מדי! הרכבל היה מ-ש-ע-מ-ם! ובקיוסק שעצרנו בו בכלל לא היה ארטיק של הלו קיטי ונשאר לי לאכול רק ארטיק מסטיק! איכס! שונאת ארטיק מסטיק! זה מגעיל!"

זאת שעובדת מהבית – את המושג "עבודה מהבית" המציא אדם ערירי חסר ילדים שבחיים לא שהה בארבע עיניים עם יצור מתחת לגיל עשרים. אחרת, איך עוד אפשר להסביר שמישהו באמת חושב שזה בכלל אפשרי לעבוד בזמן שנמצאים עם שלושה ילדים קטנים בבית? אולי רק במקרה שהעבודה שלך היא לנגב ישבנים ולהכין חביתות (לאו דווקא בסדר הזה). בכל מקרה אם את עצמאית – אכלת אותה, את הבוסית של עצמך ואת יודעת בדיוק כמה עבודה תוכלי להספיק היום: אפס. אם את שכירה ובמקרה הטוב יש לך בוס ערירי – זה בדיוק הזמן לנצל את חולשתו בהבנת המצב וליצור את הרושם של עבודה מהבית: מדי שעתיים עגולות, חפשי את הפלאפון בבריכת הכדורים של הגיימבורי ושלחי איזה מייל שקשור לעבודה, המזהיר ומתריע על עניין סתמי וחסר חשיבות לחלוטין, שלחי בתפוצת נאט"ו לכולם ולסיום תוסיפי "עובדת על זה". אם יתמזל מזלך, אף אחד לא יקרא עד הסוף את המיילים האלה וגם לא יענה עליהם או יטריד אותך עם בעיות אמיתיות. סך הכל זה סוף אוגוסט וכולם... עובדים מהבית.

אחרי כחמש דקות להוסיף את הקמח. תחילה 1 קילו, ללוש ולהוסיף קמח לפי הצורך. לשים לב לא להוסיף יותר מדי כדי שהבצק לא יהיה יבש (ניתן שיש צורך בהפרשת חלה). ליצור עיסה חלקה ולהשאירה לתפוח במשך כחצי שעה עד שעה.

בינתיים להכין חומרים למלית:

סוכר (חום/קנים) עם קקאו ביחס של 3 : 1.

לקצוץ אגוזי מלך.

שמן קנולה/סויה.

להכין תבנית גדולה עם ניר פרגמנט.

לטרופ 1 ביצה.

להכין שומשום בהישג יד.

לחמם את התנור ל-160 מעלות צלזיוס.

ונחזור לבצק:

ליצור מהבצק שתפח נקניק ולחלקו לשישה חלקים שווים. לערוך כל אחד מהחלקים לעלה בגודל של תבנית (בערך) למרוח שמן ולפזר את הסוכר עם הקקאו. זה הזמן להוסיף למילוי כל מה שמתחשק: אגוזים, צימוקים, חלווה וכו', פשוט לפזר ע"ג המילוי. לגלגל את הבצק כמו רולדה, להדק את השפה והקצוות ולהניח בתבנית.

למרוח ביצה, לפזר שומשום ולהכניס לתנור בשלב התחתון, למשך כ-30 דקות.

אני נוהגת לסמן את העוגות עם האגוזים בחריצים קלים בגודל של פרוסות עוגה ע"מ להבחין בינן לבין העוגות ללא האגוזים.

בקבוץ השיתופי המסורתי המטבח הקיבוצי סיפק את כל ארוחותינו, ואנו היינו פטורים משעות בילוי רבות במטבח הביתי. "חיסכון" זה הצמיח את ההתמחות של נשות הקבוץ באפיית עוגות מעוגות שונות. חוויה החקוקה בזיכרונם של ילדיי מביקורינו אצל סבא וסבתא בשדה אליהו היא העוגות הטעימות שהכינה אימי שתחיה. אחת מהן היא עוגת שמרים שבתבניתה (צורת רולדה) אני מכינה עד היום את עוגת השמרים. רק אציין שבמהלך השנים עבר המתכון התפתחויות, והשינויים המשמעותיים ביותר הם החלפת המרגרינה בשמן, והקמח הלבן בקמח מלא.

זו הזדמנות להזכיר את חוברת מתכונים העוגות של חברות הקבוץ שהוצאנו בראש צורים לפני כשלושים שנה. יש בה, בלשון העם, מתכונים "מה זה שווים".

חומרים:

5 כפות גדושות סוכר חום/סוכר קנים

1 כף מלח (חודש שישי)

5 ביצים

1 כוס שמן קנולה/סויה... (מה שיש)

2 כוסות מים חמים (מיד לאחר רתיחה)

4 כפות מלאות שמרים יבשים

+1 ק"ג קמח מלא (100%-70%)

ההכנה:

לערבב סוכר, מלח וביצים.

להוסיף תוך כדי ערבוב את השמן, המים והשמרים.

רחלי אבלמן

עלי צורים שיתף את הפוסט של **שריתי סקוואר**

"כי ככה אנחנו הולכים הרבה יותר זמן

ביחד"...

ניצוץ של חיידך

אני מחזיקה לו ביד, יד חמימה ורכה, יד

שמעוררת געגועים...

אושר לראות את הטוב - כי אי אפשר אחרת!

"אתה יודע למה זה טוב שאתה הולך ממש

לאט?"

אבא'לה נעצר ומסתכל עלי...

"למה?"

נולדתי וגדלתי בראש צורים. למרות מה שתמיד היה לאנשים לומר עלי ועל שכבת הגיל שלי, ובכללי, על הנוער ועל כל מה שנעשה מסביב בערך, בכל שלב בחיים שלי, תמיד הייתי גאה לומר שאני גרה בראש צורים. בכל שלב שעברתי הייתי מלאת תודה על מה שניתן לי פה. אבל השנה, ממש לפני שאני יוצאת מהחיים השגרתיים בקיבוץ, התברר לי עם עצמי באופן ברור יותר למה אני מעריכה כל כך את המקום הזה ואת האנשים שפה. אני רוצה לשתף במקרה (דוגמא אחת מיני רבות ושונות) - יום חמישי בערב, סתם יום חמישי. אדם שהולך לרמי לוי לקניות לשבת פוגש חבורה של בני נוער שאוספים מצרכים למשפחות נזקקות בגוש. אם ישאל אותם - הם מראש צורים. הוא ימשיך ללכת משם וירד לטרמפיאדה ויתקל בעוד כמה בני נוער שמכינים שוקו חם לחייל ששומר שם. אם ישאל גם אותם גם הם יענו - הם מראש צורים. במקרה ויזדמן לאותו אדם להגיע שוב אל הצומת ביום שישי למחרת, כי שכח לקנות משהו או קפץ לקניון, ובדרך ייכנס כבדרך אגב לפינה החמה ימצא גם בה - חבר'ה מראש צורים.. הוא קונה את מה שלא היה צריך לקנות ובדרכו חזרה לכיוון הטרמפיאדה יראה שוב את אותם חבר'ה מאתמול מהשוקו לחייל, הפעם עם דג שמישהו מ-(כמובן) ראש צורים הכין באהבה רבה לאותו חייל. מדהים אתכם או לא?! אותי זה היכה כל יום חמישי מחדש. סתם

סופ'ש רגיל וצומת הגוש מלאה בנתינה ואהבה של נוער ראש צורים!!

חמישי אחד שאל אותנו אחד החיילים "מה מאכילים אתכם פה?" הסתכלנו אחד על השני ומלמלנו משהו ציני על אוויר הרפת או משהו כזה. כשחשבנו על זה יותר לעומק הבנו איזו זכות גדולה הייתה לנו לגדול במקום שהחינוך הנורמלי הוא החינוך לנתינה.

אני יוצאת מהקיבוץ בהבנה שאת תחושת השליחות והנתינה טיפח וקידש אצלי הקיבוץ, הקהילה, הבית שלי. האחר ביחד ולפני האני. הנתינה והעשייה בלי גבול. יהיו שיגידו "אח.. הנוער של היום" (באנחה שאומרת - מה יהיה איתם). כשהם מסתכלים על קבוצת בנות שיושבת יחד וכולן בווטסאפ. אבל אם הם יביטו שוב, הם יאמרו "אח! הנוער של היום! הנוער של ראש צורים!" בגאווה, כי יבינו שאותן שלוש בנות יושבות יחד ומשבצות חברות ללילות אצל משפחה שנולדה לה שלישייה והם נואשים לעזרה. סתם לידע כללי, קבוצת הווטסאפ של הנוער בראש צורים מלאה בכל כך הרבה נתינה טוב ועשייה.

אני יוצאת מהקיבוץ ומרגישה מצוידת לשנה הבאה עלינו לטובה בכוחות ובמידות ועם גב של חבר'ה שתמיד יהיה לי טוב לחזור ולעשות יחד איתם טוב.

אז לומר תודה לכולם, קהילת ראש צורים ולכל הנוער, בשם כל הנוער. תודה לכולם ובתפילה ואמונה שעוד היד נטויה!

ברוכות הבאות בנות השירות הלאומי תשע"ח

אנו מקדמים בברכה את בנות השירות החדשות (ואת נעמה שנשארת אתנו לשנה שניה):

▪ רחל קוטלר מביתר עילית - בגן שילוב באלעזר.	▪ נטע גוטמן מעטרת - בפרויקט הילה ובפרויקט עיינה.
▪ הילה נהרי מראש העין - בתקן קליטת עליה.	▪ טל יזרעאלי - קומונרית בכרמי צור וגם בכרמי יהודה.
▪ שחר בן נבט מחמדת בבקעה - בבית ספר חן נריה.	▪ נעמה דולינסקי שנשארת איתנו שנה נוספת - בגן חנ"מ באלון שבות.
▪ טוהר גיספן מירושלים - בגן שפה באלון שבות.	▪ שירה ספוקויני מטלמון - הקומונרית של ראש צורים ובאורות עציון.
▪ רעות מרמור ממצפה הושעיה - במועדונית בגבעה הצהובה.	

הבנות גרות בדירת השירות, מול קלמן, ליד הפרגולה בשורה הרביעית. הן ישמחו לפינוקים, אוכל וסתם תשומת לב בשבילים. יתכן ויהיו לבנות שעות בקהילה. משפחות המעוניינות בעזרה לזמן קצר או ארוך מוזמנות לפנות לוועדת עזרה הדדית.

כאשר אדם מתחיל לחזות דברים מרחוק- הרי הוא נעשה חוזה וצריך שיהא אף מסוגל לממש את החזון. לחלום סתם ולקום בבוקר ולעסוק בפתרון החלום ולומר תוך סיפוק "חלמא טבא חזית"- אין לכך שום משמעות. דרכו של אברהם אבינו הייתה לצעוד קדימה אל המקום שראה מרחוק. אבל האדם לבדו, בלי סיוע, אינו מסוגל להגשים שום חזון. צריך שיהיו לו חברים לדעה, שיצעדו יחד עמו, ילחמו אתו, ויתגברו יחד על המכשולים. צריך שיתקיים בהם "וילכו שניהם יחדיו". אברהם לבדו לא היה יכול להגשים את חזונו בדבר העם הנצחי. הוא היה זקוק לעזרתו של יצחק- ה"יחדיו" הוא הכרחי. זהו למעשה תנאי קודם להצלחתה של שליחות כלשהי...
הורים, בוגרים, מדריכים, נוער וחניכים- תושבי ראש צורים היקרים!

חלקכם כבר מכירים אותי ובכל זאת אציג את עצמי בכמה מילים. אני **שירה ספוקייני**, גרה בטלמון, למדתי באולפנת עפרה וזוהי שנת השירות הראשונה שלי. בעבר הדרכתי את שבט מעלות- מעפילים בסניף שבטלמון ועכשיו אני כאן, כקומונרית בסניף ובת שירות בבית הספר אורות עציון בנים שביישוב. אני חושבת על השנה הזאת שמתחילה לה עכשיו, שמחה כל- כך מהבחירה לשרת דווקא כאן, בראש צורים. להיות חלק מהסניף הזה ומהקהילה המדהימה הזאת שקיימת כאן. גדלתי והדרכתי בסניף. רואה את המקום הזה כמקום חינוך אמיתי ופשוט, ומאמינה לגמרי כי הפעילות בסניף היא המשך ישיר של החינוך אותו אתם, החניכים, מקבלים מכם, ההורים, ומבתי הספר, הישיבות והאולפנות. אני כאן כדי לעבור יחד איתכם, כדי לצעוד ביחד למקומות טובים יותר. לא באה מגבוה ובלי רצון לשנות את מה שטוב. מחפשת רק להיות איפה שצריך, מתי שצריך, כמה שצריך וגם איפה לא לגעת, לא לשנות, להשאיר ככה. אני מזמינה אתכם, את כולכם- הורים, חניכים, נוער, בוגרים- להמשיך לתמוך בסניף ובפעילות הנעשית בו, וכמובן גם לפנות בכל צורך שהוא,

להעלות רעיונות ויוזמות, להעיר ולהאיר, כדי שיחד נצליח לחזק את הסניף, להוסיף בו עוד טוב ולהכניס בו משמעות גדולה יותר עבור כולנו- קטנים וגדולים כאחד. ה"יחדיו" בעיניי הוא הכרחי, זהו תנאי קודם להצלחתה של השליחות.

בתקופה האחרונה נכנסו אלינו לסניף מדריכים חדשים- **הדר פיינגאלד, אורי ארבל, רננה אהרונף, שלמה פויער** (מדריך חוץ) ו**אפרת שוסהיים**- שבט הכנה. **שקד לוי, מעין איילון, איתי לוריא ואסף גייסון**- שבט ניצנים. **נתן פכלר** (מדריך חוץ) לשבט מעלות ו**יאיר הבר** (מדריך חוץ) לשבט מעפילים.

זו גם הזדמנות כמובן להודות לכל מדריכי ציון האלופים שסיימו זה עתה את תפקידם- **אריאל, אסף, איתי, יהל, שחר ואלישי** ולאחל בהצלחה גדולה בהמשך הדרך!

ולאדוה לוי, **אליאב סימון ובניה זלצר** שעוד ממשיכים איתנו בתקופה הקרובה.

תודה גדולה גם לתמר יסלזון שריכזה בכל השנה שעברה את צוות צור נחשון ובהצלחה גם לך בשנה הקרובה!

וכמובן-- תודה גדולה גדולה לעידית המדהימה שהנהיגה את הסניף בשנה האחרונה והשאירה לי נעליים גדולות גדולות להיכנס אליהן!!
ולכם חניכים יקרים- מתחילים שנה וזאת הזדמנות להכיר ולהזמין אתכם להיות חלק. ב"ה גדלנו והסניף כיום מונה 190 חניכים!! נשמח לראות את כולכם בסניף, מחכים לכם כל הזמן כל הזמן!

זהו זה, ערב ראש השנה .
עוד שנה מסתיימת, שנה חדשה מתחילה.
מעגלים נסגרים ונפתחים,
מעשים, חוויות וסיפורים- נכרכים לפרק נוסף בספר החיים.
מאחלת לכולנו שנה מלאה בטוב, שנה נכונה, שנגדל בה ונתעצם, כיחידים וככלל.
בברכת חברים לתורה ולעבודה,
כתיבה וחתימה טובה!

